

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΓΡΟΒΕΝΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ζερμπέρ, ένας κύριος μεσόκοπος, με πρόσωπον τραχύ από της δοκιμασίες του βίου. Από του θανάτου της συζύγου του, κατοικεί εις μοναχικήν ιδιοκτησίαν του, πλησίον εις τὸν Μάρνην.

Ἰωάννα Ζερμπέρ, κόρη του δεκαπενταετίς.

Τερσιέ, ὁ μόνος φίλος πού διετήρησεν ὁ Ζερμπέρ καὶ πού ἐρχεται μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του νὰ τὸν βλέπῃ. Φιλοξενεῖται ἀπὸ τὸν Ζερμπέρ ἀπὸ τὴν προτεράϊαν. Ἐἴχαν ἐνάμιον χρόνον νὰ ἰδωθοῦν. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἔμειναν μόνον, καὶ ἀπολαμβάνουν τὸ θέαμα τῆς κοιλάδος καὶ τοῦ ποταμοῦ.

Ἰωάννα, (ἐρχεται εὐθυμῇ, κόκκινη ἀπὸ τὸ τρέξιμόν της).—Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κήπου!... (Στὸν πατέρα της) Κύτταξε, μπαμπά, ἀπὸ χθὲς με τὸν ἥλιο, ὅλα τὰ γαρύφαλλα σου ἀνοίξαν.

Τερσιέ, (γοητευμένος, στὴν Ἰωάννα).—Ἄν ἦμιον ζωγράφος, θὰ σὰς ζωγράφιζα σ' αὐτὴ τῇ στάσι, μετὰ τὴν εἰκόνα σου καλλιὰ σκορπισμένα ἐπάνω στὰ ἀνθή. Ἔρρετε ἐν ὅλο καὶ ὁμορφαινέστε μικροῦλα Ἰωάννα!

Ζερμπέρ, (πὺν τὸ πρόσωπό του ἔξαφνα γίνεται τραχύ καὶ αὐστηρό).—Δὲν λένε τέτοια λόγια στὰ μικρὰ κορίτσια, καὶ μάλιστα σὲ κείνες πού δείχνουν τάσις τὴν φιλαρέσκεια...

Ἰωάννα, (πὺν σβίνει ἔξαφνα ὅλη της ἡ χαρὰ).—Μπαμπά... συγγνώμην... Δὲν εἶχα στὸ νοῦ μου... Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ δείξω αὐτὰ τὰ ἀνθή...

Ζερμπέρ (ἀπότομος).—Γιατὶ τάκουες;...

Ἰωάννα.—Γιὰ νὰ σοῦ τὰ φέρω. Ἔρω πὺς σ' ἄρρεσι νὰ ἔχῃς ἀνθὶ στὸ σαλόνι.

Ζερμπέρ.—Ἦταν καλύτερα νὰ ἔμειναν στὴ θέσι τους... Ὅταν εἶναι πολλὰ, ὅς κοβόνται... ἀλλὰ τὰ πρώτα!

Τερσιέ.—Μὴ τὴ μαλ' ὧνεῖς... Τόκαμε γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ... Ἄλλως τε ἐγὼ φταίω μετὰ τὸ κομπλιμέντο πού της εἶπα... (Στὴν Ἰωάννα). Φίλησέ τὸν μπαμπά σου... Ἐἴα.

Ζερμπέρ (παγερός, δέχεται διατακτικὸς τὸ φιλί πού τοῦ δίνει ἡ κόρη του. Ὑστερὰ τὴν παραμερίζει).—Καλὰ... πῆγαινε νὰ παίξῃς!.. (Ἐκείνη γυρίζει πίσω, ἐνῶ κατοπινεῖ μετὰ δυσκολία ἓνα στεναγμόν). Τί εἶπες;..

Ἰωάννα (πὺν αἰσθάνεται τὰ μάτια της νὰ βουρκώνουν).—Μὰ τίποτε, μπαμπά... πῶς... «νὰ παίξω».

Ζερμπέρ (Μανιώδης, ἀφ' οὗ ἐκείνη ἔφυγε).—Πανομοιότυπον τῆς μητέρας της... Δελεασμός καὶ ὑποκρισία!

Τερσιέ (ἀνεπιφυλάκτως).—Εἶσαι ἄδικος. (Ἀπότομος χειρονομία τοῦ Ζερμπέρ).—Ναί, ἄδικος... Ὡ! τ' ἀγριωμένα μάτια σου δὲν θὰ μ' ἐμποδίσουν νὰ εἰπῶ ἐκεῖνο πού σκέπτομαι... Καὶ ἀπὸ χθὲς, ἀφ' οὗ σὺς ξαναεἶδα καὶ τοὺς δύο, ἐκείνη καὶ σένα, σκέπτομαι πολλά. Ἐγείνε χαριτωμένη, ἡ κόρη σου.

Ζερμπέρ.—Ναί, ναί. Ὡ! στὸ κορμί, δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ σχηματισθῇ γυναίκα! Ὅσο γιὰ τὸ μυαλό... γιὰ τὴν χρῆσιν...

Τερσιέ.—Πιστεῖω ὅτι ἔχει ἐπίσης προοδεύσῃ. Τὴ μεταχειρίζεσαι σὰ μικρὸ κοριτσάκι. Σ' αὐτὴ τὴν ἀδικεῖς.

Ζερμπέρ.—Δὲν ὑπόσχεσαι μεγάλα πράγματα, ἀκουσέ με.

Τερσιέ (μετὰ θυμόν).—Καὶ ἐγὼ σοῦ λέω αὐτό, ποτὲ δὲν ἀγάπησες τὴν κόρη σου.

Ζερμπέρ (μετὰ μαγιά).—Δὲν τὴν ἀγάπησα;.. Ὅταν γιὰ χάρη δι καὶ τῆς ἦρθα νὰ ζήσω ἐδῶ στὴ μοναξιά, μετὰ τὴν προδοσίαν τῆς ἐλευνῆς μητέρας της;..

Τερσιέ.—Ἀφῆσέ τὴν ἡσυχίαν τὴ μνήμη τῆς μακαρίτισσας... Ἀπὲ θανε... ἔξιλωσθ.

Ζερμπέρ.—Καλὰ, μά, ἐπὶ τέλους, ἂν ἦρθα καὶ ἐκλείσθηκα ἐδῶ ἀπὸ δεκαπέντε χρόνιά, τόκαμα γιὰ νὰ ἐπιμεληθῶ τὴν ἀνοτροφή της, γιὰ τὸ καλὸ της.

Τερσιέ.—Ὅχι ἦρθες ἐδῶ γιατί ἡ διαγωγή της γυναίκας σου σ' ἔκαμε μισάνθρωπο.

Ζερμπέρ.—Ὡστε, δὲν ἀφωσιώθηκα στὴν Ἰωάννα;

Τερσιέ.—Ναί, ἀλλὰ δὲν πρόσφερες στὴν κόρη τὴν καρδιά σου.

Ζερμπέρ.—Αὐτὴ δὲν μοῦ πρόσφερε τὴ δική της.

Τερσιέ.—Διόβολε! Τὴν κρατεῖς πάντα εἰς ἀπόστασιν. (Ὁ Ζερμπέρ τὸν κυττάζει). Ἀκουσε, ἀγαπητέ μου, μὴ κάνῃς τὸν κακὸ χωρὶς νὰ εἶσαι. Κατὰ βάθος, αἰσθάνεσαι ὅτι εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ πού σοῦ λέγω... Πρόσεξε, πέφτεις ἔξω...

Ζερμπέρ, (συγκινημένος, σφίγγει τὰ χέρια τοῦ Τερσιέ).—Ὡ! φίλε μου, δὲν εἶμαι εὐτυχής!

Τερσιέ.—Μποροῦσες νὰ εἶσαι μαζί της.

Ζερμπέρ.—Ὅχι, δὲν ἔξερεις... δὲν μπορεῖς νὰ μαντεύσῃς... Ἀκουσε.. (Σιμῶνε περισσότερο) Ἔξερεις τὴν οἰκτρά ἱστορία μου μετὰ τὴν τέρα της.

Τερσιέ.—Ἔρω, τὴν ἀγάπησες πολὺ.

Ζερμπέρ.—Ἄ! κατὰ περισσότερο! τὴν ἐλάτρευσα—ὄχι μόνον γιὰ τὴν ὁμορφίαν της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ της, πού τὴν ἐνόμιζα ἰδανικὰ ἀγνή. Καὶ ἔξερεις τὴ φοικτὴ ἀποκάλυψιν πού ἔκαμα καὶ τὰς σχέσεις τῆς ἀθλίας μετὰ τὸν συνεταῖρό μου!

Τερσιέ.—Τέλος, δὲν φαντάζεσαι ὅτι ἡ κόρη σου;..

Ζερμπέρ, (ζωηρό).—Ὅχι, ὄχι, ἡ Ἰωάννα εἶνε κόρη δική μου. Ὁ ὅρκος τῆς μητέρας στὴν κλινὴ τοῦ θανάτου της, τὰ γράμματα πού βρήκα καὶ ἐξηκρίβωσα τὰς ἡμερομηνίας, δὲν μοῦ ἀφίνουν οὔτε ἴχνος ἀμφιβολίας. Εἶμαι βέβαιος.

Τερσιέ, (μετὰ ἀπορίαν).—Τότε λοιπὸν;

Ζερμπέρ, (σιμῶνε ἀκόμη περισσότερο).—Ὑστερὰ ἀπὸ τόσον καιρὸ πού ἔχεις νὰ ἰδῇς τὴν κόρη, δὲν βρήκες τίποτε σ' αὐτὴ, πού νὰ σοῦ ἔκανε ἐντύπωση;

Τερσιέ.—Ναί, μοιάζει τῆς μητέρας της.

Ζερμπέρ.—Τῆς μοιάζει τρομακτικὰ. Τὸ πρόσωπο, τὰ μάτια, τὰ μαλλιά, ἡ φωνή, τὰ χεῖλη, τὸ κορμί, ὅλα ἀπαράλλαχτα. Ὅταν μετὰ τὸ δράμα, ἔφερα τὴν Ἰωάννα ἐδῶ, βρόφος ἀκόμη, δὲν ἔροιας κανενός, καὶ ἐσκεπτόμουν νὰ τὴ διαπλάσω σύμφωνα μετὰ τῆς ιδέας μου, μετὰ τὸ ἰδανικόν μου. Ὑστερὰ εἶδα σιγὰ-σιγὰ τὴ φύσιν νὰ νικᾷ τὸ ἔργο μου! Μὲ βαθεῖα λύπη βλέπω τὴν Ἰωάννα, ὅσο προχωρεῖ ἡ ἀνάπτυξίς της, νὰ παύηται ἀσυναίσθητος τῆς χειρονομίας, τοὺς τρόπους, τὴ φωνὴ τῆς ἄλλης... ἀκόμη καὶ τὴν τόσο ἀγνὴ ματιά της... Τὰ πῆρε ὅλα ἀπὸ τὴ ράστα τῆς μητέρας της, τῆς μισητῆς οἰκογενείας, καὶ τίποτε ἀπὸ τὴ δική μου οἰκογένεια!

Τερσιέ.—Τὴν ψυχὴ, ἴσως!

Ζερμπέρ.—Μπορεῖ ποτὲ νὰ τὴν ἔχῃ, ὅταν τὸ αἷμα της εἴναι ὅλο ποτισμένο ἀπὸ τὴν ἐχθρὴν ράστα; (Πεῖθὼ σιγανὰ) Ἄν σοῦ ἔλεγα ὅτι κάποτε αἰσθάνομαι πὺς τὴν ἀποστρέφομαι!..

Τερσιέ.—Ὡ! μὴ τὸ λὲς αὐτό!.. φτωχὲ μου φίλε! Ἀπὸ βαλε τέτοιες ιδέες!

Ζερμπέρ.—Ὅχι! ὄχι! Προσπαθῶ ὅταν δὲν τὴν βλέπω, νὰ εἶμαι ἐπιεικής, ἐτοιμάζομαι νὰ τὴν ὑποδεχθῶ με γάδια, ἔπειτα ἔρχεται. Στὴν πρώτη χειρονομία της, μοῦ ἀνεβαίνει τὸ αἷμα στὸ κεφάλι, αἰσθάνομαι ἐχθρὰ!.. Εἶνε φοικτὴ!.. Δὲν εἶνε λοιπὸν τερατώδες νὰ μοῖη κανεὶς τὸ ἴδιον τὸ σπλάγγνο του;

Τερσιέ, (συγκινημένος).—Μιλεῖς συγλὰ μετὰ τὴν Ἰωάννα;

Ζερμπέρ.—Ναί, μὰ γιὰ ἀσήμαντα πράγματα.

Τερσιέ.—Γιὰ τὴν μητέρα της δὲν κάνετε λόγον;

Ζερμπέρ.—Ὅχι, ὄχι. Δὲν ἔχει τίποτε ἀπὸ τὰ περασμένα. Θέε μου! ἂν καμμιὰ ἡμέρα μαντεύσῃ...

(Οἱ δύο φίλοι ἐξακολουθοῦν νὰ μιλοῦν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὸ βράδυ, στὴ στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Τερσιέ, ὁ Ζερμπέρ ἐγείνε γολήγιος, ἔλαβε ἀποφάσεις. Ἀφ' οὗ συνάδευσε τὸ φῶς τοῦ στοῦ σταθμοῦ, ἐπιστρέφει. Ἡ Ἰωάννα, ζωηρὰ, σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ τὴ γαλήνῃ πού δείχνει αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρος της, πηγαίνει κοντὰ του.

(**Ζερμπέρ**, ἐμφανίζεται, ἀλλὰ θέλει νὰ φανῇ μαλακός).—Τί εἶνε, Γιαννοῦλα; Θὰ πῆς νὰ πλαγιάσῃς;

Ἰωάννα, (μετὰ συγκινήσιν).—Ὅχι, ἀργότερα, ἂν ἐπιτρέψῃς.

Ζερμπέρ.—Ἦθελα, πρώτα, νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἰωάννα.—Νὰ μοῦ μιλήσῃς; Τί σεβάρὰ πού τὸ λές! Καὶ γιὰ τί πράγμα, Θεέ μου;

Ἰωάννα.—Γιὰ κατὶ τι πού με βασανίζει ἀπὸ τόσον καιρό... μόνον πού δὲν τολμοῦσα ποτὲ.

Ζερμπέρ.—Δὲν εἶμαι τόσο τρομερός.

Ἰωάννα.—Τρομερός, ὦ! ὄχι... ἀλλὰ φοβόμουν πάντα μήπως σὰς δυσареστήσω. Ἐνῶ, ἀπόψε, σὲ βροῖσχω τόσο ἐπιεικῇ... μαντεύω ὅτι θὰ με συγχωρήσῃς γιὰ αὐτὰ πού θὰ σοῦ πῶ... Καὶ πρέπει νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ... Ὑπέφερα καὶ σήμερα πολὺ, ὅταν με μάλλωσες!..

Ζερμπέρ (ἐξηρό).—Λέγε ν' ἀκούσω..

Ἰωάννα (διατακτικῇ).—Ἦθελα νὰ μοῦ πῆς... νὰ μοῦ ὑποδείξῃς τί εἶναι ἐκεῖνο πού δὲν σοῦ ἄρρεσι σὲ μένον... Ὅλα ἐκεῖνα πού σοῦ δίδαν ἀφορμὴ νὰ μὴ μπορῇς νὰ φανῇς σὲ μένα καλὸς, ὅπως θέλεις. Γιατὶ ἐννοῶ ὅτι θέλεις νὰ φανῇς διαφορετικὸς καὶ ὅτι ἐκεῖνο πού σ' ἐμποδίζει, προέρχεται ἀπὸ μένα. (Ὁ Ζερμπέρ τὴν κυττάζει κατὰπληγῶς). Σ' ἐκπλήττω, μπαμπά μου; Τὰ λόγια μου εἶνε σοβαρὰ ἀλλὰ τόσοσον καιρὸ ἔχω πού τὸ συλλογίζομαι αὐτὸ πού σὲ ρωτῶ. Μήπως σὲ δυσареστώ;

Ζερμπέρ.—Ὅχι, ἐξακολουθεῖ.

Ἰωάννα.—Νὰ ἤξευρες πόσο ἐπιθυμῶ νὰ σε κατακτήσω! Πέ μου ποῖα πράξι μου σοῦ προσεῖνε λύπη... Νὰ τὴ διορθώσω!

Ζερμπέρ (μετὰ ἀμνησίαν).—Μὰ εἰς τίποτε δὲν μοῦ προσεῖνε λύπη, ἀγαπητὴ μου κόρη.

Ἰωάννα.—Εἶνε λοιπὸν κατὶ πού δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ πῆς;

Ζερμπέρ (ζωηρό).—Πὺς τὸ φαντάζεσαι; Σοῦ ἐπαναλαμβάνω...

Ἰωάννα (τὸν διακόλπει).—Μήπως πρέπει νὰ εἶμαι ἐνδοθμῇ, ἡ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Λένε :

— «Νά φοβάσαι πάντα τόν 'Ερωτα'· ό έρωτας δέν είναι πρίγμα εύχάριστο. Κανείς σοφός δέν τούπλεξε έγκώμια.

— «Νά ξής μακριά από τόν 'Ερωτα'· τό ποτήρι του είνε γεμίτο πίκρες.

— «Ό 'Ερωτας είνε μόνο λύπες· μόνο όταν πάρη τέλος, μίς δίνει απόλαυσι...»

Μά κατά τή δική μου γνώμη ό 'Ερωτας είνε πράγμα ιερό. Μ' αὐτόν ζῶ μιὰ δεύτερη ζωή : Τή ζωή τής αγαπημένης μου. Καί έπειδή είμαι στ' αλήθεια θιασώτης τού 'Ερωτα, σάς συμβουλεύω νά μή κάμειτε καθ' όλου έξείνου πού κάνω έγώ.

Μήν άκούτε αὐτό πού θά σάς πῶ :

— «Γιά νά ζήσης· καί ν' αποθάνης· εύτυχισμένος, ζήσε καί από· θανε γιά τόν 'Ερωτα. Ζήτη καί απόθανε βιολανισμένος. 'Εκείνος πού δέν πεθαίνει από 'Ερωτα, ποτέ του δέν αγάπησε. 'Η μέλισσα δέν μπορεί νά κάμῃ μέλι χωρίς ν' άνθολογήσῃ».

Μήν άκούτε αὐτό πού θά σάς πῶ :

— «Αγαπάτε τόν 'Ερωτα : μή ντρέπεσθε καθόλου γι' αὐτόν. Καταφρονεῖτε τούς ήθικολόγους πού τόν κατακρίνουν. Πέτε σέ κείνον πού τόν ένίκησε ό 'Ερωτας : 'Εκαμες τό καθήκόν σου !...»

ΕΒΥ ΕΛ ΦΑΡΙΔ

πιο σιβαρή ;· Μήπως πού μένω σιωπηλή ;· 'Αλλά πολλές φορές, όταν άρχίζω νά μιλά, σέ βλέπω πού πειράζεσαι καί έτσι σταματῶ...
 «Α ! νά ήξερα !... Αισθάνομαι ότι έχω κάποιο φταξιμο...»

Ζερμπέρ.—Μι όχι... όχι σύ !

Ιωάννα.—Όχι έγώ ; Τότε λοιπόν κάποιος άλλος ; (Με κραυγήν άτοκαλύψας). Κάποιος άλλος πού δέν υπάρχει πειά ; 'Η μητέρα μου ;

Ζερμπέρ (εμβρόντητος).—Τί είπες ;

Ιωάννα.—Πάλι σου ζητώ συγγνώμην. Δέν θέλω τίποτε νά σοῦ κρύψω από όσα έχω στό νοῦ μου... Συλλογίστηκα : μήπως ή άποθνήσκουσα μητέρα μου, πού ποτέ δέν μιλείς γι' αὐτή, φάνηκε κακή γιά σένα ;

Ζερμπέρ (κατάπληκτος πού ή κόρη του έναντέυσε τήν αλήθεια, προσπαθεῖ νά ύποκριθῇ).—Μήν ξαναπῆς ποτέ τέτοιο λόγο. 'Η μητέρα σου ήτο άγία. Είμαι άπαρηγόρητος πού τήν έχασα καί δέν μιλά ποτέ γι' αὐτή γιά νά μή χειρότερεύῃ ή λύπη μου.

Ιωάννα (με ύφος άπελπισίας).—Σ' έκαμα πάλι καί ύποφέρεις !... Τόπο κατάκαρδα με λυποῦσε ή ιδέα ότι δέν μ' αγαπᾷς...

Ζερμπέρ.—Νά μήν έξης καμιά ιδέα, ούτε νά κάνης ποτέ παράπονα. 'Η λύπη μου πού έχασα τή μητέρα σου μ' έκαμε βλέπεις, νευρικό, άρρωστο. Χωρίς νι τό θέλω καί χωρίς αίτία, όλα με πειράζουν, αλλά μή άμφιβάλλης, κόρη μου, ότι τρέφω γιά σένα άγάπη ειλικρινή.

Ιωάννα, (μ' ένθουσιασμό).—Μπαμπά μου ! ('Η χιρά τών ματιών της πειράζει στά νεύρα τιν Ζερμπέρ. —'Η Ιωάννα σταματᾷ). «Ω ! νά, δείχνεις πάλι πῶς καί τι έκαμα πού σέ πειραξά !...»

Ζερμπέρ.—Βλέπεις ότι αὐτό γίνεται χωρίς νά το θέλω...

Ιωάννα.—'Αν ήθελες νά σέ περιποιούμαι ; Τώρα πού δέν είμαι πειά μικρή, θά προσπαθῶ νά σέ διασκεδάσω, θά μιλούμε μαζί ; ..

Ζερμπέρ.—Ναι, ναι... θά μιλούμε συχνά... σά φίλοι... (Της δίνει τά χέρια.

Ιωάννα, (με χαράν).—Πόσο είμαι εύχαριστημένη ! (Με χάδια γυναικός.) Καί πῶς θά σέ ναουρίζω ! (Τόν άγκαλιάζει καί τόν φιλεῖ με μιὰ χειρονομία άθώας φιλαρεσκίας.) Μπορώ νά φιλήσω τόν καλό μου μπαμπά ; Μπορώ ;

Ζερμπέρ, (πολύ χλωμός, κινεῖται απότομα, μονολογεί· κατ' έ- δίδαν).—«Ω ! 'Ακόμη καί ό τρόπος τών φιλιών της !... Τό ίδιο όπως έκείνη !...»

Ιωάννα, (τρομαγμένη).—Τί έχεις ;

Ζερμπέρ, (ένῳ τή σφίγγει στήν άγκαλιά του).—Τίποτε ! τίποτε ! Σ' αγαπῶ !... σ' αγαπῶ πολύ !... ('Αποσπάται από τήν άγκαλιά της.) 'Αλλά πήγαμε τώρα, αγάπη μου, έχω λίγη κούρασι... πρέπει ν' άναπαυθῶ... μόνος... πήγαμε ! Καληνύχτα !... αἰorio τά ξαναλέμε !... (Μόνος, κυττάζει τήν πόρτα πού βγήκε ή Ιωάννα.) «Ω ! ίδια ή μητέρα της στά τρυφερά της χάδια ! (Με έξαφν) Δέν τήν αγαπῶ ; 'Α ! όχι, όχι... Είνε ή ίδια ή μητέρα της, τό φάντασμα της, τό φάντασμα της· είνε ή κόρη της, ή κόρη μου, καί έγώ τήν μισῶ, τήν μισῶ καί τήν άποστρέφομαι. Θεέ μου ! (Κλαίει...).

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

[Τού τελευταίως άποθανόντος λογίου Γ. Τσοκοπούλου]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Λοιπόν αλήθεια ; Στά γερά
 μαλλώσαμε έχδές τό βράδυ
 καί στή γαλάζια μας χαρά
 τό πρώτο πρώτο σύννεφο άπλωσε άγνό σκοτάδι ;

Τώρα αγαπήσαμε. Μου λές
 σάν πριν γλυκά γλυκά λογάκια
 μά γιά τά χθεσινά μην κλαίς...
 μή σέ τρομάζουν σύννεφα πού βρέχουνε... φιλάκια !

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΜΟΥ

Έκύλισε ένα δάκρυ μου θερμό
 από τά μάτια μου χθές βράδυ
 μ' ένα βαθύ βαθύ άναστεναγμό
 κι' ανάλαμψε τής νύχτας τό σκοτάδι
 καί ή λάμψη πού έσκόρπισε, θαρρείς
 ακόμα δέν μπορεί νά σβόση...
 Μονάχα τά σκοτάδια μιάς ψυχής
 τό δάκρυ μου ποτέ δέν θά φωτίσῃ !

ΓΕΛΟΙΟ — ΚΛΑΜΜΑ

‘Απ’ τά γλυκά ματάκια σου δάκρυ θερμό κυλά
 ένῳ στά χείλη σου θερμό χαμόγελο άνθίζει.
 ‘Ετσι τόν Μάη τήν αύγή ή άνοιξις γελά
 κι' όμως τό δάκρυ τής δροσιᾶς τήν διαμαντοστολίζει.

ΣΤΗΝ ΒΑΝΤΑΓΙΑ ΤΗΣ

Πάρε τό άλαφρότερο άγέρι από τά ὄρη,
 πάρε κι' από τή θάλασσα δροσιά λαχταριστή
 καί δροσίσε τήν έμμορφη καί χαϊδευμένη κόρη
 καί θύμιζε της κάποτε φτωχή τραγουδιστή
 ποῦθελε νάητανε δροσιά καί άρωμα ή καρδιά του
 νά τήν σκορπᾷ μερονυχτής γιά τήν βασιλισσά του.

ΒΡΟΧΗ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ

Μές τά γλυκά ματάκια σου χθές ένα δάκρυ είδα
 καί μου ραγίστηκε ή καρδιά μονάκριβή μου έλπίδα
 μά σάν σ' έξανακύνταξαν γλυκεία μου αγάπη πάλι
 είπα σέ τέτοια δροσερά καί άνθισμένα κάλλη
 είνε τό δάκρυ ήφέλιμο σάν τή βροχή τού 'Απρίλη.

† Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

εξας